

להתרפאות מדברי תורה (שבועות טו:). אֵלָא הוּה אָמַר רְזִין
 דְּאִוְרֵייתָא, וְעַל הַהוּא רָזָא אִפִּיק רְזִין דְּאַסּוּתָא אלא היה
 אומר סודות התורה ועל פי אותם הסודות היה מוציא את סגולת רפאות החולה ואיזה סמי
 רפואה יועילו לו כי סמים אלו הם כנגד אותם שמות קודש שבהם פגם החולה ועל ידי כן
 באה לו אותה המחלה, דְּלָא חֲמִינָא כְּהַהוּא גּוּוֹנָא לְעֵלְמִין והם
 דברים שלא ראיתי כזה רופא שמרפא כך מעולם. אֲמִינָא, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא
 דְּאַחֲפִים לְבְנֵי נְשָׂא בְּחַכְמָתָא דְּלַעֲיָלָא אמרתי ברוך ה' שהחכים

אור הרשב"י

וענין אמירת היה"ר בזכות וכו', כי תהלים
 הוא אומר לא בדרך לחש כי אם דרך תפלה
 ותחנונים, לשם שמים באשר כך הוא רצון ה'
 שירבו בתפלה לפניו בעת צרה, ובזכות זה
 של מילוי רצונו יתברך הוא מבקש שיועיל לו
 זכות זה שיתרפא פב"פ מחליו.

ובהליכות שלמה (פ"ח הערה כב) אמר
 הגרש"ז אוירבאך זצ"ל שעיקר מעלת אמירת
 התהלים על פי הפשט היא משום תלמוד
 תורה, כלומר שקורא ולומד פרקי תהלים,
 שאמרם דוד המלך ע"ה, שהם מכתבי הקודש
 ומתעורר על ידי זה לחשוק לדבקות בה' כמו
 דוד המלך וזכות זו תעמוד לו או לחולה
 שמבקש עבורו, ומהאי טעמא בחרו לומר
 תהלים יותר משאר לימודים, שזהו לימוד,
 וגם מעורר את הלב האדם לדבקות בה', וכיון
 שכן פשיטא שצריך להבין פירוש המלות
 שמוציא מפיו, ואם אומרו בלי כוונה, יש
 לחשוש שהוא כלוהש פסוקים על המכה.

ולכל בשרו מרפא, והא אמרינן דאסור
 להתרפאות בדברי תורה, ותירץ דודאי אם
 האדם לומד משום רפואת הנפש שהיא
 התורה, וממילא יתרפא גוף החולה ברפואת
 הנפש שרי, ולא אסרו להתרפאות בדברי
 תורה אלא בלוהש על המכה ולא נתכוון
 לרפואת הנפש כלל, יעו"ש.

וכעין זה תירץ בתורת חיים בסוגין דהיכא
 שאומר פסוקים דרך לחש וזה ודאי אסור,
 שעושה דברי תורה רפואת הגוף, ואינן אלא
 רפואת הנפש, אבל התם שחש בראשו איירי
 שעוסק בתלמוד תורה לשם שמים לקיים
 מצות השם שצוה ללמוד, ומתכוין שיועיל לו
 זכות תלמוד תורה שיתרפא מחליו, לכך
 שפיר דמי שזכות תלמוד תורה הוא אחד מן
 הזכויות שהאדם אוכל מפירותיהן בעולם הזה
 והקרן קימת לו לעולם הבא.

ואם כן לפי דבריהם של המהרש"א והתורת
 חיים מיושב בפשיטות ענין אמירת תהלים

הלימוד היומיומי

שי שלום בן לאה - זווג הגון בקרוב

לבני אדם בחכמה עליונה שיכולים להחכים ולהתרפאות על ידי שמתקנים השורש למעלה.
וּמֵאֲנוּן מְלִיץ דְּבַלְעָם נְסִיבְנָא. וְחֲמִינָא בְּהוּ, דְּלֹא הָוָה
בְּעֵלְמָא חֲפִים בְּחַרְשִׁין בְּגִינְיָה ומאותם הדברים שכתוב שם על בלעם
 ביררתי ולקחתי מהם חלק הקדושה וראיתי בהם שלא היה כחם בכשפים כמוהו.
אֲמִינָא, בְּרִידְ רַחֲמָנָא דְּבִטִיל מְעֵלְמָא חַרְשִׁין דְּלֹא
יִטְעוּן בְּנֵי נְשָׂא מִבְּתַר דְּחֻלְתָּא דְּקַדְשָׁא בְּרִידְ הוּא אמרתי
 ברוך ה' שביטל את הכשפים מהעולם שלא יטעו בני אדם ויסורו ח"ו מיראתו יתברך: (עד

כאן מההשמטות).

בלעם הרשע עשה כישוף שהוא וכל מלכי מדין יטוסו באויר ולא יוכלו להגיע
 אליהם עד שהגיע פנחס עם הציץ והתפלל והרג את כולם
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלָעָם חֲתִיבָא מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְחִידְ
אֶקְטִיל שאל רבי אלעזר בלעם הרשע מי הרג אותנו ובאיזו מיתה הוא מת.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּנַחֶס וְסִיעֵתִיהּ קִטְלוּהוּ. דְּכִתִּיב השיב
 לו רבי יצחק פנחס ואנשיו הרגוהו כמו שכתוב, (במדבר לא) **הָרְגוּ עַל חֲלָלֵיהֶם**
 ואת בלעם בן בעור הרגו בחרב. **וְתַנִּינֵן, בְּקִרְתָּא דְּמַדִּין הָוָה עֲבִיד**
בְּחֻכְמָתָא דְּחַרְשִׁין, דְּטָאֶסִין בְּאִוִּירָא הוּא וּמְלָכֵי מַדִּין
 ולמדנו שבעיר אחת במדין היה בלעם בחכמת כשפיו עושה שהוא וכל מלכי מדין יטוסו
 באויר ולא יוכלו להגיע אליהם להרגם. **וְאֶלְמִלָּא עִיץ דְּקָדוּשָׁא,**
וְעֻזְתָּא דְּפִינְחָס, דְּאֶפִּילוּ לְהוֹן עַל קָטִילֵיָא והיו נשארם שם

למעלה אם לא שהראה להם פנחס את הציץ הקדוש כנגדם והתפלל עליהם שיפלו, אך כיון שהראה פנחס את הציץ כנגדם והתפלל שיפלו על כן נפלו על החרב למטה, **וְהָיָה הוּא דְבַתִּיב** זהו שכתוב ואת מלכי מדין הרגו **עַל חַלְלֵיהֶם. וְכַתִּיב** אחר שנפלו (יהושע יג) **וְאֵת בְּלָעַם בֶּן בְּעוֹר הַקּוֹסִם הָרְגוּ בַחֶרֶב. אָמַר לִיְהוָה רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל דָּא יְדַעְנָא** אמר לו רבי אלעזר כל זה ידעתי ולא לזה כיונתי בשאלתי.

בישראל לא קם נביא כמשה אבל באומות העולם קם והוא בלעם ומקשה היאך יכלו לשלוט עליו ולהורגו

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, כָּל מְלוֹי דְבְלָעַם חֵיבָא, תְּקִיפִין אֵינּוֹן, וְהָא אוֹקְמוּנָהּ חֲבַרְיָא, דְכַתִּיב כל

דבריו של בלעם הרשע היו בחוזק הקליפה וכמו שביארו כבר החברים מה שכתוב (דברים לד) **וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה, וְאָמְרוּ, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא קָם אֶבֶל בְּאֻמּוֹת הָעוֹלָם קָם, וּמִנּוּ. בְּלָעַם** רק בישראל

לא קם נביא כמשה אבל באומות העולם קם נביא כמשה ומיהו, בלעם, **וְהָא אוֹקְמוּנָא מְלָה, מוֹשֶׁה לִית דְכּוֹוֹתִיהּ, בְּכַתְרִין עֲלָאִין.**

בְּלָעַם לִית דְכּוֹוֹתִיהּ, בְּכַתְרִין תַּתָּאִין וכבר ביארנו פירוש הדבר כי משה רבנו לא קם נביא כמוהו שהוא מרכבה לספירות העליונות ומשם מקבל את נבואתו ובלעם לא קם כמוהו בספירות התחתונות שבטומאה. **דָּא בְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה,**

וְדָא בְּסִטְרָא דְשְׂמַאלָא משה רבנו בצד הקדושה ובלעם כנגדו בקליפה כי

בלעם היה מבחינת הקליפה היונקת מדעת דאבא ששם אחיזת משה רבינו בקדושה. **וְאִי כָּל דָּא הָוָה בִּידֵיהּ, וְכָל כֶּדַּי תִּקְיָה בְּחַכְמָתָא, גְּבַר דִּישְׁבַּח גְּרָמִיָּה בְּחִילָא תִּקְיָה, דְּכִתִּיב** ועם כל זה היה בידו וכל כך היה חזק בחכמה והיה משבח עצמו בחזק גדול כמו שכתוב: **וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעֱקֹר לְכֹה מִהָאִי** שפירושו שאמר לבלק אני אעקור ואפריד את כה שהיא המלכות מז"א וכך אקלל את ישראל. **הֵי־אֵךְ יִכִּילוּ לְקַטְלָא לֵיהּ** איך יכלו לשלוט עליו להורגו.

שלושה סימנים שנמצאו בספר החכמה של שלמה המלך

אָלָא בְּסִפְרָא דְּחַכְמָתָא דְּשְׁלֹמֹה מְלָפָא הֵכִי אָמַר אלא הביאור הוא בספר החכמה של שלמה המלך כך אמר, **תִּלְתַּת סִימָנִין אֵינֻן** שלשה סימנים הם. **סִימֵן לְעֵבְרָה, יִרְקֹן** אדם שיש לו חולי הירקון הוא סימן שעבר עברה **סִימֵן לְשָׁטוֹת, מְלִין** אדם שמרבה בדברים סימן שהוא שוטה כי סייג לחכמה שתיקה. **סִימֵן דְּלֹא יִדַּע כְּלוּם, שְׁבוּחֵי** אדם שמשבח עצמו זה סימן שאינו יודע כלום [קו]. **וְדָא אֶכְרַע לְשָׂאָר, שׁוּטָה**

אור הרשב"י

שאינו יודע, וכבר אמר החכם ארסטו כי מי שאינו יודע שאינו יודע, אינו יודע (הרשב"א במשמרת הבית על תורת הבית בית שני שער ג' דף לא עמ' ב בדפוס).

[קו] וכבר כתב אורו של עולם הרשב"א למי שהתווכח איתו ומען שאין הרשב"א בקי ברפואות וז"ל: אמר הכותב, המחבר (הוא הרשב"א) בקי ברפואות יותר ממנו, שיוודע שאינו יודע, אבל הוא אינו יודע, ואינו יודע

הלימוד היומני

שי שלום בן לאה - זווג הגון בקרוב